

rum domina fortuna est, felicem esse non contingit. Idcirco de secunda fortuna nobis dicendum, necnon quis prorsus sit fortunatus, & in quibus, & circa quid. Primum igitur ad hæc quispiam accedens, spectansque dubitauerit, quandoquidem non dixerit quis fortunam esse, vt natura est. Semper enim natura id cuius est causa vt plurimum eodem modo solet efficere: at fortuna nunquam, verum temere, & sine ordine, ac vt fors tulerit. Ideo fortuna in eiusmodi esse dicitur, vbi neque mens vlla, neque recta ratio est. Nam vbi id, nihilominus est quicquam ordinatum, ac est semper eodem modo: non ita fortuna. Idcirco vbi mens plurima, ac ratio, ibi fortunæ minimum: vbi plurima fortuna, ibi mens perexigua. At nunquid secunda fortuna est, vt deorum quadam cura, an id minime videtur debet? Talium siquidem dominum facimus Deum, vt bona, malaque meritis distribuat. At fortuna, & quæ à fortuna, prorsus, vt nomen indicat, vt fors tulerit, fiunt. Quod si huiusmodi distributori Deo adscripsissemus, malum ipsum iudicem faciemus, neque iustum: id nefas Deo deputare. Cæterum præter hæc, ad nihil aliud fortunam quispiam ordinarit. Proinde non dubium, quin horum aliquid sit: mens certè, ac ratio, necnon scientia prorsus alienum ab hoc esse videatur. Præterea neque cura, neque benevolentia, quæ à Deo, videatur esse felicitas, quoniam malis attribuitur. Atqui Deum, malorum curam habere fas non est. Reliquum igitur, & maximè peculiare prosperæ fortunæ, natura est. Est nimirum prosperitas, ipsaque fortuna, in his, quæ in nobis non sunt, neque eorum, quorum ipsi sumus domini, quæque possimus efficere. Ideo iustum, quatenus iustam, nemo fortunatum dicit: & ne fortè quidè, nec prorsus quæquam aliū ex iis qui ab aliqua virtute denominantur. In nobis siquidem est, hæc habere, vel non habere. Sed talibus potius conueniēter & aptè prosperam fortunam attribuerit. Ingenuum nanque dicimus fortunatum, ac prorsus cui talia bona existerint, quorum ipse neutiquam dominus est. Veruntamen ne de his quidem propriè prosperitas diceretur. Est autem fortunatus multis modis dicitur. Nā qui præter suam ipsius opinionem & expectationē feliciter aliquid euenit, eum dicimus fortunatum: & cui inire infligi damnum debuerat, eiusmodi hominē lucrū facientē, dicimus fortunatum. Est igitur prosperitas, in agēdo bonū aliquid præter rationē,

A **ὢν ἡ τύχη ὄντι κωρεία, ἐπὶ ἐν δὲ χεῖται διδύμοι**
να εἶναι. διὸ ῥητέον ὄντι ἐκ τῆς τυχείας, καὶ ἀ-
 πλῶς ὁ ἄτυχος τις ὄντι, καὶ ἐν ποσὶ, καὶ ἀπὸ
 πῶς ἔσθ' ὅτι οὐκ ἔστι τῶν αὐτῶν αὐτῶν πρὸς ἑλπίδων
 καὶ ἀποβλέψας, ἀπορησέναι. οὐ γὰρ εἰ
 ποί τις τὴν τύχην ὡς ὄντι φύσις, ἢ γὰρ φύσις
 αἰεὶ οὐ ὄντι ἀπῆρα, τοῦτου ὡς ὄντι τὸ πολλὸν,
 ἢ ὡσαύτως ποιητικῆς ὄντι. ἢ δὲ γὰρ τύχη οὐδὲ
 ποτε, ἀλλ' αἰ πάντως, καὶ ὡς ἔτυχε· διὸ ἡ τυ-
 χη ἐν τοῖς τοιοῦτοις λέγεται. οὐτε δὲ νομῶ
 γὰρ τίνα ἢ λόγον ὀρᾶται. καὶ γὰρ ἐν ταῦτα οὐχ
 ἢ πῶς ὄντι τὸ τεταγμένον, καὶ τὸ αἰεὶ ὡσαύτως
 ἢ δὲ τύχη οὐ. διὸ καὶ οὐκ ἀπλῶς τοῖς καὶ
 λόγος, ἐν ταῦτα ἐλαχίστην τύχη· οὐ δὲ πλεί-
 στην τύχη, ἐν ταῦτα ἐλαχίστος τοῖς. ἀλλ' ἀρὰ γὰρ
 ἢ ἄτυχα ὄντι ὡς ὄντι μελέαι τις θεῶν; ἢ τῶν
 ἐκ αὐτῶν ὄντι; τὸν γὰρ θεῶν ἀξιολογῶν κώρειον
 ὄντι τῶν τοιοῦτων, τοῖς ἀξίοις ἀπονεύμενοι καὶ
 ταῖμα δὲ καὶ τὰ κωρεία ἢ δὲ τύχη, καὶ τὰ ἀπὸ
 τῆς τυχείας, ὡς ἀλλήτως, ὡς αὐτῶν γίνεται. εἰ
 δὲ γὰρ τῶν θεῶν τοιοῦτοι ἀπονεύμενοι, φαύλον
 αὐτῶν κριτικῶν ποιήσομεν, ἢ οὐ δίκαιον. καὶ
 τῶν οὐ κωρεϊκῶν ὄντι θεῶν. ἀλλὰ μὲν ἔξω
 γὰρ τοῦτων εἰς οὐδὲν ἄλλο τὴν τύχην αὐτῶν
 τάξεν. ὡς δὲ ἄλλο ὅτι τοῦτων αὐτῶν πρὸς
 καὶ δὴ καὶ λόγος, καὶ ὄντι πρῶτον, πανταλῶς
 ἀλλότρετον πρὸς ἑαυτῶν. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἢ
 ὄντι μελέαι, ἢ καὶ ἢ ὄντι παρὰ τῶν θεῶν, δό-
 ξειν αὐτῶν ὄντι τυχεία, διὰ τὸ ἐν τοῖς φαύλοις
 ἐργάζεσθαι· τὸν δὲ θεῶν τῶν φαύλων ἐπὶ εἰκότι
 ὄντι μελέαι. λοιπὸν τοίνυν καὶ οὐκ οὐκ οὐκ
 τῆς τυχείας ὄντι ἢ φύσις. ἐστὶ δὲ ἢ τυχεία
 καὶ ἢ τύχη ἐν τοῖς μὴ ἐφ' ἡμῶν οὐσι, μὴ δὲ
 ὄντι αὐτῶν κώρειον ἐσμέν, καὶ διωκατοῦ κωρε-
 ξία. διὸ τὸν δίκαιον οὐδεὶς λέγει ἄτυχον,
 οὐδὲ τὸν ἀνδρείον, οὐδὲ ὄντι ὄντι κατ' ἀρι-
 τῶν οὐδὲνα. ἐφ' ἡμῶν γὰρ ὄντι ταῦτα καὶ ἐ-
 χεῖν, καὶ μὴ ἔχειν. ἀλλ' ἢ δὴ ὄντι τοῖς τοιοῦ-
 τοῖς οὐκ οὐκ οὐκ τῶν τυχείας ἐροῦμεν. τὸν
 γὰρ ἄτυχον, ἄτυχον λέγομεν, καὶ ὄντι ὄντι τοιοῦ-
 τα ὄντι ἀγαθῶν ἐσθ' ἔχει, ὄντι μὴ αὐτὸς κώ-
 ρειος ὄντι· ἀλλ' ὄντι οὐδὲ ἐν ταῦτα αὐτῶν
 κώρειος τυχεία λέγεται. ἐστὶ δὲ πολλὰ χροῖα λέ-
 γόμενος. ἢ γὰρ ὄντι παρὰ τὸν λογισμὸν τὸν αἰ-
 τῶν συμῆναι τὸ ἀγαθὸν κωρεξία, ἄτυχον φάμεν
 καὶ ὄντι λόγον. ζημιῶν ἢ λαβεῖν, τὸν τοιοῦ-
 τον κωρεϊκῶν αὐτῶν φαμεν, ἐστὶν οὐκ ἢ δι-
 τυχεία τῶν ἀγαθῶν πρὸς ἀγαθῶν παρὰ λόγον.

αἰλλ.